

İSMAIL SAYMAZ • Ali İsmail

İletişim Yayınları 2154 • Bugünün Kitapları 182

ISBN-13: 978-975-05-1759-4

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Ahmet İnsel

KAPAK Suat Aysu

FOTOĞRAFLAR Ali İsmail Korkmaz ve İsmail Saymaz arşivi

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Remzi Abbas

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

İSMAİL SAYMAZ

Ali İsmail

Emri Kim Verdi?

ISMAIL SAYMAZ Rize’de, 11 Temmuz 1980’de doğdu. Halen gazetecilik üzerine yüksek lisans eğitimini sürdürdüğü Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi’ni bitirdi. Gazeteciliğe Rize’de başladı. Konya ve İstanbul’da yerel gazetecilik yaptı. Mayıs 2002’den beri *Radikal*’de muhabir olarak çalışıyor; insan haklı ihlalleri, düşünce ve ifade hürriyeti üzerine haberlere imza atıyor. Saymaz, başta Erzincan Davası olmak üzere, haberleri nedeniyle yirmiyeye yakın davada yüz yılı aşkın hapis cezası istemiyle yargılandı. 2014 yılında Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü’nün yılın “100 Basın Kahramanı” listesine alındı.

Kitapları: *Postmodern Cihad / Tarikat, Siyaset, Adalet Üçgeninde Erzincan Davası* (Kalkedon, Nisan 2010), *Hanefi Yoldaş / Gizli Örgüt Nasıl Çökertilir?* (Kalkedon, Mart 2011), *Nefret / Malatya: Bir Milli Mutabakat Cinayeti* (Kalkedon, Ekim 2011), *Oğlumı Öldürdünüz Arz Ederim / 12 Eylül’ün Beş Öyküsü* (Postacı Yayınevi, Nisan 2012), *Sifir Tolerans* (İletişim Yayınları, Ekim 2012), *Sözde Terörist* (İletişim Yayınları, Kasım 2013), *Esas Duruşta Cinayet* (İletişim Yayınları, Haziran 2014).

Ödülleri: İstanbul Tabipler Odası Basında Sağlık Ödülü (2009), Metin Göktepe Jüri Özel Ödülü (2010), Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Basın Özgürlüğü Ödülü (2010), İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Ayşenur Zarakolu Basın Özgürlüğü Ödülü (2011), Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Yılın Söyleşi Ödülü (2012), Türkiye Yayıncılar Birliği Düşünce ve İfade Özgürlüğü Ödülü (2012), ÇGD Bursa Şubesi Onur Ödülü (2013), Halkevleri Derneği “Halkın Hakları” Basın Ödülü (2013), Elektrik Mühendisleri Odası “Hasan Balıkcı” Onur Ödülü (2014), Abdi İpekçi Yılın Gazetecilik Ödülü (2014), Halkların Demokratik Kongresi Emek Meclisi Ödülü (2015), TGC Başarı Ödülü Siyasi Haber Dalı (2015).

Bediyanama ve Peruzanama...

*"...onu vurdular, gözümle gördüm onu
ak bir zambağa binmiş
gidiyordu
zambak dur, sana da bulaştı kan..."*

– BEHÇET AYSAN

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	11
--------------------	----

BİRİNCİ BÖLÜM

DAHA 19 YAŞINDA	17
KALP ATIŞLARI.....	17
90'LILARIN 68'İ.....	23
AKAKİ'Yİ FELÇ EDEN COP.....	28
PASAJDA DEHŞET.....	32
POLİS TELSİZİ: ÜSTÜMÜZE ÇEKELİM, DALACAĞIZ!.....	35
'BENİ TEKMELEDİLER, COPLADILAR'.....	38
ALİ İSMAİL'İN SON İFADESİ.....	43

İKİNCİ BÖLÜM

SOKAKTA PUSU	49
DÖVDÜKLERİ, ALİ İSMAİL'Dİ.....	49
SANAYİ SOKAK CİNAYETİ GÖRDÜ.....	55
KAMERA ARKASI: CD'LER KAYIP, GÖRÜNTÜ SİLİK.....	59
KÜNYELİ SERKAN VAZİFE BAŞINDA.....	62
POLİS 'KAPAT' DEDİ, KAMERAYI KAPATTI.....	69

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEVLETİN ADAMLARI	75
68 SANİYELİK LİNÇ	75
KATİL VE MAKTUL KARŞILAŞTI	81
'BİZ DEVLETİN POLİSİNE YARDIM ETTİK'	87
BEŞ COP SANIK, BİR COP TANIK	90
ESKİŞEHİR'DEN KAYSERİYE	94
'OĞLUM İSMAİL...!'	100
ERDOĞAN: 'VALİ İYİ BİR ARKADAŞ'	104
YERİN ALTINDA ALİ İSMAİL VAR	108

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYSERİ SÜRGÜNÜ	115
YÜZLEŞME	115
'ÖLDÜRECEKLERİNİ BİLSEM DÜŞÜRÜR MÜYDÜM?'	126
TEKMELERİN SESİ	133
BAGAJDA İŞKENCE	137
AKP ÖNÜNDE GÖZALTI MERKEZİ	141
HEPSİ ORADAYDI!	146
SANIK AVUKATI: HERKES VURDU	148
'BEN DARBİYİ BASTIRDIM'	152
BEŞ YIL SONRA SERBEST KALACAK	158
'AMAÇLARI YAKALAMAK DEĞİL, YARALAMAKTI'	163

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALİ İSMAİL'DEN SONRA...	171
DÜŞLERİNDE ÖZGÜR DÜNYA	171
'BİZE ACIYI DA GURURU DA YAŞATTI'	175

SONSÖZ

EMRİ KİM VERDİ?	191
TEŞEKKÜR	195

ÖNSÖZ

Evet, mesele, ağaç meselesi değildi.

Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) 3 Kasım 2002’de siyasal iktidarı devraldığı günden, Gezi Parkı isyanının çıktığı 27 Mayıs 2013’e kadar, Türkiye’yi bir “demokrasi yamılsaması” ile yönetti. Bilhassa 2007 yılından itibaren Gülen Cemaati ile kurduğu hukuk dışı koalisyon, süreç içerisinde muhafazakâr oligarşiye dönüştü. Bu oligarşik rejimin en temel enstrümanı, daha sonra lağvedilen “özel yetkili” savcılıklar ve mahkemeler oldu. Siyasal ve kamusal alan; Ergenekon, Bal-yoz, Askeri Casusluk, KCK ve Devrimci Karargâh davaları kullanılarak, AKP iktidarı ve Gülen Cemaati’nin otoritesine karşı direnecek bütün unsurlardan temizlendi. “Demokrasi” kılıfında topluma “kumpas” kuruldu.

İktidar-Emniyet-Yargı üçgeninde kurulan bu rejimde; inanç ve ibadet hürriyetinden düşünce ve ifade özgürlüğüne varıncaya kadar en temel anayasal hakların kullanımı bile “darbeci/terörist” olmaya yeterli neden sayıldı.

Tek parti iktidarının ulaştığı nicel çoğunluk, TBMM’de yer alan muhalefet partilerinin temsil imkânlarını yok etti.

Sandığın ve milli iradenin kutsandığı bu evrede muhalif görüşleri savunan milletvekilleri ve belediye başkanları art arda tutuklandı. Aynı şekilde TBMM dışı muhalefet kriminalize edildi. Muhalif bir parti, sendika veya derneğin üyesi olmak, yurttaşlar açısından riskli hale geldi. Özetle, temsili demokrasiye açılan kapılar kapatıldı.

Bu baskı ikliminde, hak arayışı için sokağa çıkmanın bedeli; polis copu, biber gazı ve tazyikli su oldu. Polis şiddeti katmerleşerek artarken; Türkiye, 1990'lı yılların resmi şiddet manzarasına tekrar döndü.

Bu oligarşik ittifak, aynı dava süreçleri sonunda devlet aygıtında türdeş inanç ve eğilimlere mensup bir memur sınıfı yarattı. Usulsüz atama, terfi ve sürgünler, KPSS ve diğer kurumların sınavlarına düşen şaibeler ve mülakat yoluyla sistematik kadrolaşma, seküler bir yaşam tarzını benimsemiş yurttaşlarda ayrımcılık hissi yarattı.

Diğer taraftan, Tasarruf Mevduatı Sigortaları Fonu (TMSF) tarafından el konan kimi medya organlarının “yandaş” kuruluşlara satılması yoluyla yazılı ve görsel basındaki çokseslilik bitirildi. Diğer gruplar ise yönetimlerine atanan görevliler eliyle kontrol edildi. Ve böylece, medyadaki çoğulculuk da imha edilmiş oldu.

Devlet aygıtı dindar bir kimliğe kavuşturulurken; toplumdaki inanç grupları arasında dengeyi sağlayan laiklik ilkesi ayaklar altına alındı. Laik devletin olanaklarıyla “dindar kuşaklar yaratma” hedefini önüne koyan iktidar, özel hayata, kişi hak ve özgürlüklerine yönelik açık müdahalelere kalkıştı. Adli ve istihbari dinlemeler yoluyla bütün toplumun kontrol altına alınmak istenmesi, alkol ve sigara yasakları, üç çocuk kampanyası ve kürtajın yasaklanmasına ilişkin çaba; İslâmî yaşantının dayatılması bakımından berrak birer örnekti.

Benimsenen ekonomik model gereği, halkın müşterek bi-

rikimi olan doğal, kültürel ve tarihsel varlıklar yağmaya açıldı. Bilhassa HES projeleri ile tabiat tahrip edildi.

En son dozerler, Gezi Parkı'ndaki ağaçları sökmeye geldiğinde, ağaçları savunanlar üç gün üst üste gaza boğulduğunda, bütün bir öfke sokağa döküldü. Siyasal ve sosyal temsil imkânları kurutulmuş, sesi bastırılmış, yaşam tarzına müdahale edilmiş, inançları ve kimlikleri yok sayılmış, geleceği çalınmış kim varsa, Gezi Parkı'nda toplandı. Gezi Parkı, temsili demokrasinin bizatihi devlet tarafından askıya alındığı ve bu yüzden halkın doğrudan kendi kendini temsil ettiği bir tarihsel kesitti.

Türkiye'deki 79 şehirde milyonlarca insan daha çok özgürlük ve demokrasi talebiyle sokağa çıktı. İstanbul'da Mehmet Ayvalıtış ve Berkin Elvan, Ankara'da Ethem Sarısülük, Antakya'da Abdullah Cömert ve Ahmet Atakan ve nihayet Eskişehir'de Ali İsmail Korkmaz; Ahmet İnsel'in deyimiyile bu "haysiyet isyanında" öldürüldü ve can verdi. Başta İstanbul'daki müdahalede ağır şekilde yara alan Lobna Allami olmak üzere, onlarca yurttaş bir gözünü ve organını yitirdi; binlercesi de yaralandı. Bunları yüzlerce tutuklama ve binlerce sanığa ulaşan davalar, mahkûmiyetler, işini kaybetmeler, fişlemeler, idari soruşturmalar ve takipler izledi.

İktidar, Gezi Parkı isyanının nedenlerini anlamak ve bu krizi demokratik yol ve yordamlarla aşmak yerine, hak arayanları "darbeci ve ajan" ilan etti. Dindar halkı yanına çekmek ve protestocuları inançlı insanların gözünde dinsiz gösterebilmek adına provokasyona başvuruldu. Polis şiddetinden kaçarak Dolmabahçe Camisi'ne sığınan gençlerin burada içki içtiği; Kabataş'ta türbanlı bir kadının dövüldüğü yalanı dolaşıma sokularak, halkın karşı karşıya gelmesi amaçlandı. Bu provokasyonun kaynağı, kuşkusuz iktidardı. Dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, "Yüzde elli evde zor tutuyoruz," diyerek, provokasyonu meydanlara taşı-

dı. Bu veriler ışığında devlet aygıtı, adeta suç örgütüne dönüştürüldü.

İktidarın, bilhassa 2007 yılında Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu ile polislerin ateş etme ve müdahale etme yetkisini genişletmesiyle birlikte ivme gösteren resmi şiddet, Gezi Parkı sürecinde en çıplak ve en billur haliyle zuhur etti. Bu sürece bağlı olarak Ali İsmail Korkmaz, demokrasi ve özgürlük adına sokağa çıkmış toplumsal muhalefete karşı suç örgütüne büründürülmüş kolluk güçlerinin, somut bir eylemi olarak tarihe geçti. Yasadışı bir şekilde “süpürün” talimatı verilen polis, “yakalama” değil, “yaralama” amacıyla görevlendirildi. Sokaklarda pusu kurularak, bir işkence düzeni oluşturuldu. Polis gücüne, eli sopalı siviller ve esnaf dahil edildi. Dövülenlerin ortak özelliği, suç işlemiş olmaları değil, o an sokakta bulunmalarıydı. Nitekim Ali İsmail Korkmaz’ın tek “suçu” polis şiddetinden kaçıyor olmasıydı. Bu bile, “Düşman Ceza Hukuku”nun yürürlüğe konulmasının kanıtıydı. Bu hukukun güvencesi ve koruyucusu bizzatı bürokrasiydi.

Ali İsmail’in ölümünü izleyen günlerde temel kanıt niteliğindeki kamera kayıtlarının polisler ve bilirkişi tarafından kaybedilmesi, adalet talep edenlerin ve avukatların “terörist” ilan edilerek davanın Kayseri’ye gönderilmesi, ölümcül tekmeleri savuran polis Mevlüt Saldoğan’ın “Gezi Parkı darbe ise ben darbeyi bastırdım,” diye savunma yapması ve nihayet, sanıklara “yaralama” suçundan ceza verilmesi, hiyerarşik bir suç ağını düşündürüyor. Üstelik vahim olan şu ki, bu suç ağı Mart 2015’te kabul edilen “İç Güvenlik Yasası” diye ünlenen “PVSK ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun” ile birlikte yasal bir niteliğe büründürülüyor. Artık Ali İsmail’lerin ölümü, devlet nezdinde “güvenlik” tartışmasından ibaret...

O tekmeler 19 yaşındaki Ali İsmail’in şahsında, özgürlük

ve demokrasi talebi uğruna sokağa inmiş toplumsal muhalefete indirilmişti. Fail, devletti ve katiller, resmi üniformasıyla suçüstü yakalanmıştı. Zira Uğur Mumcu'nun deyimiyle, iktidarları sarsılan “Suçlular ve Güçlüler” kısıvrak ele geçirilmişti.

Evet, mesele, bir ağaç meselesi değildi.